

[Rytter.]

at jeg bad ikke om Bevis for hans Sigtelse, som han kaldte det, mod mig, for at jeg var gaaet ud fra noget, som jeg troede vilde komme, og ikke fra Lovforslaget, som det er. Jeg bad kun om et eneste Eksempel, det fik jeg ikke. Den ærede Ordfører sagde, hvordan i Alverden jeg kunde vide, at han var tilfreds med Justitsministerens Svar med Hensyn til § 129. Jeg talte ikke om § 129, men om Spørgsmaalet til Justitsministeren om, hvorvidt han forstod Bestemmelsen om Hemmeligholdelse saaledes, at det skulde være bestemt i Lovgivningen eller vedtaget i en Kommission, og da Ministerens Svar gav Forespørgeren Ret, var jeg naiv nok til at tro, at det ærede Medlem var tilfreds. Jeg brugte maaske Udtrykket „havde erklæret sig tilfreds“, men jeg gik altsaa ud fra, at det ærede Medlem var tilfreds.

Jeg vil gerne gøre den højtærede Justitsminister opmærksom paa, at jeg ikke har sagt, at det Cirkulære, jeg har udstedt, kun gjaldt, saa længe jeg var Minister. Jeg sagde, at for at det kunde have Virkning, var det nødvendigt, at der stadig væk stod en bagved, som vilde tage Ansvaret for det. Jeg er ikke enig med Ministeren i, at det til syvende og sidst beror paa Domstolene, thi Domstolene staar magtesløse, naar der ikke fremskaffes Oplysning om, hvordan de økonomiske Forhold er.

Ministeren udtalte, at jeg havde sagt, at Diktatorer brugte den og den Fremgangsmaade. Ministeren drejede imidlertid min Udtalelse om. Jeg talte ikke om Diktatorer, men jeg sagde, at de, der tilstræbte at blive Diktatorer, brugte den Fremgangsmaade at sige, at det, de ønskede gennemført, var en praktisk Ordning. Fra det Øjeblik de er blevet Diktatorer, gaar de mere resolut til Værks.

Ministeren mente ikke, Domstolene var tilstrækkeligt strenge med Hensyn til Bagvaskelsesparagraffen, hvilket han nævnte man havde Eksempler paa. Det er vanskeligt for mig at tage Standpunkt til disse Eksempler, naar jeg ikke kender dem. Jeg oplyste, at naar Domstolene var forsigtige, var det, fordi Defensorerne oplæste, hvad der var sket for nogle Aar siden, og som ikke var blevet stemplet som Bagvaskelse. I visse af de Tilfælde, jeg har fulgt i Aviserne, vilde Domsmandene ikke gaa med til at konstatere Bagvaskelse, fordi det oplystes under Sagen, at der laa Dokumentation i Ministeriet for, at i alt Fald ikke alle Sigtelserne var forkerte.

Justitsministeren har været inde paa

Anklagemyndighedens Stilling i „Juristen“ for 2. Januar og opfordret mig til at læse hans Artikel herom. Jeg skal ikke komme ind i en lang Debat her, men jeg vilde ønske, at Ministeren ikke havde skrevet den Artikel. Mere skal jeg ikke sige om denne Sag.

Ministeren talte om, at Anklagemyndighedens Uafhængighed var gennemført f. Eks. i England. Det er ikke rigtigt. I England er Anklagemyndigheden afhængig af Regeringen. Det er ligefrem foreskrevet i den engelske Lovgivning, at Anklagemyndigheden skal være repræsenteret i den engelske Regering. Noget andet er, at man i England har en Regel om privates Adgang til Paatale.

Ministeren ironiserede over min Fortolkning af § 132 a, men brugte dog til sidst den Udtalelse, at i Mellemtiden maa Folk lystre. Det er jeg enig i. Men det, jeg har sagt, er, at naar Regeringsakten er erklæret ulovlig, er det urimeligt, at Folk, der i Mellemtiden har meldt sig ind i Foreningen for rent passivt at vise den Sympati, skulde kunne drages til Ansvar derfor bagefter, ligesom det er urimeligt, at Bestyrelsen, der i Mellemtiden har holdt Foreningen gaaende, men ikke udøvet nogen Virksomhed, skal kunne drages til Ansvar derfor.

I øvrigt er jeg enig med Justitsministeren i, at der er meget at diskutere i Udvalget. Det er umuligt at gøre det her i Salen, og jeg haaber paa, at vi i Udvalget kan faa en elskværdig og grundig Behandling af Lovforslaget.

Stein: Den højtærede Minister henviste til de Forhandlinger, Ministeren har ført tidligere med Pressens Repræsentanter, og sagde, at disse Forhandlinger havde ført ham til, hvad jeg nærmest maa karakterisere derhen at etablere forskellige Rets-sager som en Slags Eksperimenter, som han senere kunde bygge paa. Disse Rets-sagers Udfald havde givet Ministeren det Indtryk, som han har realiseret i det foreliggende Forslag, at der tiltrængtes en Udvidelse af Bagvaskelsesbegrebet og strengere Straffebestemmelser. Det er altsaa det Resultat, som Ministeren er kommet til, men det betyder ingenlunde det samme som, at man fra Pressens Side og fra vor Side skulde mene, at der forelaa en tilstrækkelig Begrundelse for Udvidelsen af Strafferammerne og af det straffbares Begreb. Jeg har paa ingen Maade sagt, at Ministeren havde stemplet Journalisten som ringere end andre Medborgere, men jeg gjorde Indsigelse imod, at Ministeren ligesom sondrede mellem Journalisten